

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ : 'Εν 'Αθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 30.
 ΑΓΓΕΛΙΑΙ : ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

— ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος. —

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΧΟΛΗΝ ΤΩΝ ΤΟΡΠΙΛΛΩΝ

Υπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ζώτου, ἀξιωματικοῦ τοῦ ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ, διατηρεῖται ἐν Πειραιεὶ καὶ ἡ σχολὴ καὶ τὰ ὀλίγα ἐν αὐτῇ μηχανήματα, καὶ αἱ ἀποθήκαι τῶν τορπιλλῶν ἐν ἀνθηροτάτῃ καταστάσει.

Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους οἱ λόγοι εἶχον μεγάλην ὕψωσιν, τὰ δὲ πράγματα ἀπείχον πάντοτε αὐτῶν λεύγας τινάς, ἢ περὶ ἧς πρόκειται σχολὴ εἶναι καὶ αὐτὴ φαινόμενον ἐκ τῶν ὀλίγων, ἅτινα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τίθενται φραγμοὶ κατὰ τοῦ ρεύματος τῶν λόγων. Ἀλλὰ καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ κ. Ζώτου, ὅστις ἐν πολλῇ μετριοφροσύνῃ καὶ πλειοτέρα σιγῇ καταγίνεται ὁσημέραι εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐργασίας, εἶναι ἰκανὸν δείγμα, ὅτι ἐν τῇ ἐπιδεικτικότητι καὶ πολυπραγμοσύνῃ τοῦ ἑλληνικοῦ χαρακτῆρος ὑπολανθάνει καὶ φλέψ ἀγγλικῆς ἐργατικότητος.

Ὁ κ. Ζώτος, ὡς γνωστὸν, διεδέξατο τὸν ἀπαιτητικὸν ἐκείνον Δανόν, ὅστις διύθυνε τὴν σχολὴν τῶν τορπιλλῶν, καὶ ὅστις κρίνας ἀνεπαρκῆ τὸν χορηγούμενον αὐτῷ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως μισθόν, ἐκρίθη καὶ αὐτὸς ἀνεπαρκῆς, καὶ ἀπεπέμφθη ἔκτοτε ὁ κ. Ζώτος διευθύνει, ἢ δὲ διεύθυνσις του, ὡς ἠδυνήθημεν ν' ἀντιληφθῶμεν, ἂν δὲν εἶναι δανικὴ, εἶναι ὅμως ζωτικώτατη. Δυστυχῶς τὰ πτωχὰ μέσα, ἅτινα παρέχονται τῷ ἀξιολόγῳ ἀνδρὶ ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως, καθιστῶσι στενότερον τὸν κύκλον τῆς ἐνεργείας του, μόλις δὲ ἡ σιδηρᾶ αὐτοῦ θέλησις κρατεῖ ἐν ἀκμῇ τὴν σχολὴν, ἥτις καὶ αὐτὴ πρὸ πολλοῦ ἔπρεπε νὰ κύψῃ ὑπὸ τὴν ἐπιδημικὴν πλέον ἐδῶ καταστάσαν νόσον, τὸν μαρασμόν. Ἡ σχολὴ ἐπὶ παραδείγματι, ἔχει ἀνάγκην 28 ἀνδρῶν, ἢ κυβερνήσις τῇ παρέχει μόνον 14, ἢ σχολὴ ζητεῖ χρηματικὸν ποσὸν πρὸς κατασκευὴν ἐδῶ, ἢ προμήθευσιν ἀλλαχού, μηχανημάτων, ἢ κυβερνήσις τῇ χορηγεῖ

μόνον τὸ ἡμισυ, διὰ νὰ μὴν διαψεύσωμεν ποτὲ τὴν ἐπικρατούσαν ἰδέαν, ὅτι δ.λαις μας ταῖς δ.σ.λειαῖς ταῖς κάμνομεν πάντοτε μισαῖς.

Τὸ κατάστημα τῶν τορπιλλῶν (τὴν λέξιν ναύκλαστρον χαρίζω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν κ. Λειβαδᾶν) διαιρεῖται κυρίως εἰς δύο διαμερίσματα· τὸ μὲν πρῶτον περιλαμβάνει τὴν σχολὴν ἐν ἣ διδάσκονται προκαταρκτικὰ μαθήματα περὶ τῆς κατασκευῆς τῆς χειρίσεως καὶ τῶν αποτελεσμάτων τῆς τορπίλλης, τὸ δὲ ἄλλο συνίσταται ἐκ τῶν ἀποθηκῶν, ἐν αἷς φυλάσσονται αἱ τορπίλλαι, καὶ ἕτερον ὕλικόν τοῦ πολέμου.

Ἐντὸς δωματίου τετραγώνου, εὐρυχώρου καὶ ὑψηροῦ, οἱ τοῖχοι τοῦ ὁποίου ἀποτελοῦνται ἐξ ἐρμαρίων ἐν οἷς διὰ τῶν βαλινῶν θυρίδων βλέπει ὁ ἐπισκέπτης ποικίλα τὴν κατασκευὴν, τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα μηχανήματα, ἅτινα ἀμέσως ἀναγνωρίζει ὡς ἀναγόμενα εἰς τὴν ἠλεκτρικὴν ἐπιστήμην, καίτοι ἐπὶ δύο στήλων ἐρειδόμενος δελφῖν σιδηροῦς, ὅστις ὡς ὁ μυθολογούμενος δούρειος ἵππος, περικλείει ἐν ἑαυτῷ τὸν δόλον καὶ τὴν καταστροφὴν ὁ σιδηροῦς αὐτὸς δελφῖν εἶναι ἡ τορπίλλη, αἱ δὲ περὶ αὐτῆς ἠλεκτρικαὶ μηχαναὶ, ἢ δυναμίτις, τὰ ἐναύσματα, ἢ βαμβάκοφυρτίτις, τὰ σύρματα, εἶναι οἱ ὑπασπισταὶ οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν αὐτῆς Μηδενιστικότητά, παντοῦ ὅπου φέρεται βήματά της.

Ἀλλὰ τί εἶναι τορπίλλη; τί εἶναι ἠλεκτρισμός; Εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, ἰδίως τὴν τελευταίαν, ἐγὼ θὰ σᾶς ἀντηρώπων: τί εἶναι διάβολος; τί εἶναι ἔρως; Καὶ τώρα ἐνθυμούμαι ὅτι ὁ Σαμφὸρ ὤρισε τὸν ἔρωτα ὡς τὴν προστριβὴν δύο ἐπιδημιδίων καὶ λοιπόν, ἐὰν εἰς τὴν λέξιν ἔρωτα ἀντικαταστήσητε τὸν ἠλεκτρισμόν, θὰ ἔχετε τὸν ὄρισμόν καὶ τούτου!

Ἀλλ' ἠξέυρετε ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, πόση ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ ποῖα ἡ ἔκτασις καὶ δικαιοδοσία του; θὰ τρομάξητε ἂν σᾶς εἶπω ὅτι εἶναι ἰσόθεος, καὶ πάλιν θὰ ἐπανακτήσητε, τὴν ψυχικὴν σας γαλήνην, ὅταν σᾶς βεβαιώσω, ὅτι εἰσορμήσας εἰς τὰ οὐράνια βασίλεια ὑπέκλεψεν ἐκείθεν τὸ πῦρ, τὸ φῶς, τὴν κίνησιν, τὴν φωνὴν καὶ μονοου-

χι την δημιουργικήν δύναμιν, και τοι εν πολλοις αντικατέστησε και ταύτην.

Και φαντασθήτε ότι μίαν έσπέραν, καθ' ην θα χάσωμεν την σελήνην κρυβείσαν εις τα νεφη του ουρανού και θα χάσωμεν ακόμη το γκαζ, κρυβεν εις την γενειάδα του δημάρχου μας, αϊφινιδίως θα φωτισθώμεν από ένα ηλεκτρικόν φεγγάρι, προς το όποιον πλέον οι στίχοι μας θα έχουν σημασίαν δονκιωτωτικήν, ουδέ θα περιγυόμεθα εις το έξης καπνίζόμενοι, ουδέ με τον άνθρακα θα βιομηχανώμεν, και, το παραρδοξώτερον, θα όνομάζωμεν τους πολέμους ήμων ηλεκτρικούς, και θα έχωμεν νίκας, εσόδους, πτώματα και αυτοχειρίας ακόμη ηλεκτρικάς! Θα ζηλεύσουν δε ούτω και αυτοί οι μύρμηκες τους άθουρούς αυτούς σπαραγμούς μας.

Ο αϊών αυτός είναι κατ' έξοχην αϊών ηλεκτροικός: και είναι μεν άληθές ότι ήμεις έδω καθεύδομεν υπό τον γλυκυκότατον ουρανόν μας και τας ζωτικάς του ήλιου μας ακτίνας, και ότι εις την μαγικήν, πλην άγρίαν ήμων φύσιν, δεν έθεσάμεν ακόμη χειρα βέβηλον είναι άληθές ότι την συγκοινωνίαν μας κορμούσαν ακόμη βουνα κρημνώδη, και ποταμοί άγέρυρωτοι, και δάση πυρποληθέντα, παρά τους κορμούς των όποιων ύπνώττομεν βαθέως, άλλ' είναι επίσης άληθές ότι τα ηλεκτρικά ρεύματα, άτινα διατρέχουσιν όλον τον άλλων κόσμον, φθάουσιν μέχρις ήμων, μάς άφωπνίζουσι, και τότε μόνον ένθυμούμεθα ότι μάς άπεκοίμισαν οι ουράνιοι λόγοι του κ. Ρηγοπούλου.

Ηλεκτρισμός, κύριοι κυβερνήται μας, και άτμός, και δρόμοι και σίδηρος επικρατεί εις τον περισσότερον κόσμον: οι λόγοι ύποχωρούσιν όλον εν εις το κενόν, και τον χωρον καταλαμβάνουσιν οι πραγματιστάι! εισαγάγετέ μας και έδω όλίγα πράγματα, όλίγα έργα, όλίγον θετικισμόν φερετέ μας άτιμόν και σās χαρίζομεν τον λαμαλάν, την θεολογικήν σχολήν και τους ριζαριστάς! κατασκευασάτε μας δρόμους και σās δωροδωμεν τον Καζάζην, όλους τους λογίους και όλους τους συλλόγους! μετοχετεύσατέ μας και έδω όλίγον ηλεκτρισμόν και σās προσφέρομεν τον Σλήμαν, την Κλυταιμνήστραν και όλους τους αρχαιολόγους: δώσατέ μας ζώην νέαν, αίμα νέον και μύς δια να καταργησώμεν τον σίδηρον και πετάξωμεν την γραφίδα των καλαμαράδων! Όλίγην ζώην, κύριοι κυβερνήται, όλίγην ζώην.

Η τορπίλλη είναι και αυτή θυγάτηρ του ηλεκτρισμού και έξήλθεν από της κεφαλής αυτού, καθώς από της κεφαλής του Διός ή Άθηνά πάνοπλος. Είξείρετε όμως πόσον άνωτέρα είναι ή τορπίλλη της Άθηνάς; όσον άνωτερος είναι ο κεραυνός του καρυσφιλίου μόλιν δε την ποίησιν ήν σās εμπνέει και την ιστορίαν ήν σās άναμμνήσκαι, προσπαθήσατε να το λησμονήσητε, και γενήτε ηλεκτρικοί, εάν θέλετε να σώσητε την ύπόληψιν του καρυσφιλίου.

Η τορπίλλη, ως είπον, έχει την μορφήν δελφίνος και διακρίεται εις τρία μέρη: το εμπροσθεν των τριών τούτων μερών είναι πεπληρωμένον έρμηκτικών ύλών, το κέντρον αυτού, προωρισμένον να πληρωθή ύδατος ίνα μη εν άποτυχία πέση εις τας χείρας του έγθρου, αλλά βυθισθή, και το τρίτον περικλείει πλήρες και τέλειον σύστημα μηχανής άτμοπλοίου, ήτις συνηγομένη δια σιδιράς ράβδου με τον έλικα δίδει ταχύτητα 20—24 μιλίων την ώρα εν εις τον σιδηρόν δελφίνα.

Και ίδου εκει εις την άνοικτίν θαλάσσαν πελώριον σκάφος, όπερ φέρε έγθρικην σημαίαν και διευθύνεται προς τας ακτάς μας: είναι θωρηκτόν εκ των ισχυροτέρων: έχει θώ-

ρακα δυνάμενον να κρημνισή βράχον τον όποιον τυχόν συναντήση, καλύπτεται υπό πάχος σιδήρου 10—12 δακτύλων, και τα τηλεβόλα αυτού είναι ικανά να κατασιγάσουν παν όχύρωμα: και καταπλέει όλον εν άμέρισμον και ύπερήφανον το θωρηκτόν. Άλλα λάμπει, ήτις φωτίζει τον έρίζοντα όλον και κρότος όστις συνταράσσει πāsαν την γην, αναρπάζει τα βλέμματά μας προς τον θαλάσσιον εκείνον όγκον μετ' όλίγον καπνός ζοφώδης επικαλύπτει το σκάφος, την σημαίαν και τους ιστούς: και ενώ έκθαμβοι απενίζομεν προς τα παράδοξα αυτά φαινόμενα, βαθμηδόν ή άτμώδης εκείνη καλύπτρα διαλύεται υπό του νέοντος άνέμου, και ουδέν πλέον διακρίνεται επί της επιφανείας της θαλάσσης: το θωρηκτόν κατεποντίσθη αυτάνδρον!

Η τορπίλλη έξεσσε δονίσθη από των ακτών του Φαλήρου, ή και από τορπιλοβόλου τινός κανονιοφόρου, υπό εμπείρου άνδρός, όστις, διευθετήσας πρότερον καταλλήλως το πηδαλιον, ύπολογίσας την άπόστασιν του θωρηκτού, κανονίσας ένα στρόφιγγα όστις θα συγκοινωνήση την θαλάσσαν με το κενόν της τορπίλλης, δια να την βυθισή εν περιπτώσει άποτυχίας, ρυθμίσας ακόμη το σκοπέμετρον συνδεόμενον προς όλα τα άνωτέρω, και προς την στιγμην ακόμη της εκρήξεως, εκίνησε άπλως μικρόν σκάνδαλον του τορπιλοβόλου, και έψιθύρησε εις την τορπίλλην ακατάλληλά τινα λόγια, ών την έννοιαν άντελήφθησαν μόνον οι συν τω θωρηκτώ καταποντισθέντες άτυχοις.

Δυνατόν όμως ή καταστροφή να έπληθε και εκ της προσκρούσεως του σκάφους επί τορπίλλης τινος εκ των λεγομένων άμυντικών, αίτινες άκίνητοι παρετάχθησαν και εις τας ακτάς μας, συνηγομένων όμως πάντοτε δι' ηλεκτρικού σύρματος προς το σημείον το κεντρικόν όθεν διευθύνονται: το τορπιλικόν τούτο φαινόμενον όλίγον έλειψε ν' άποδειχθή δια της άνατινάξεως εις τον άέρα των ήμετέρων θωρηκτών Γεωργίου και Ό.Ιγας, άτινα είσεργόμενα εις τον λιμένα του Βόλου, προσέκρουσαν επί δύο τορπιλλών και τας διέρρηξαν μάλιστα. Εύτυχώς αι τορπίλλαι εκείναι είχαν τοποθετηθεί άπλως και σύρμα δεν είχεν ακόμη τεθῆ επ' αυτών. Άλλως το πείραμα θα ήτο και πυρ άμα αυτοχειρίας των θαλασσίων φασιλέον μας.

Η τορπίλλη έφευρεθείσα υπό του Whitehead, όστις συνεπλήρωσε και το μικρόν ήμων ναυτικόν δια του συστήματός του, έτελειοποιήθη υπό του άγγλου Λέυ, έξαρτήσαντος το ύποδρύχιον όπλον από της θελήσεώς του, ούχι εν όσω το κρατεί ύποχείριον, αλλά και άφου το έκσφενδονίσθη, ενώ ο πρώτος έφευρέτης, μετά την χειραρέτησιν αυτού, το άφίνει εις την τύχην του. Μικρόν σύρμα συνέχον την τορπίλλην με τον Λέυ, και καθώς νῆμα κλωστής τον κυνηγόν με τον γαμψώνυχα αυτού ίέρακα, δεν άφίνει τον τρελλόν διάβολον να ενεργήση κατά βούλησιν, άλλ' από της ελευθερώσεως αυτού μέχρι της καταστροφής του, τον διευθύνει ο ιδιότροπος άγγλος!

Και τώρα τίς άναγινώσκων τās γραμμάς αυτάς δεν σφρέσει όλίγον όπίσω, και δεν ένθυμείται τον ενδοξόμας Κανάρην με τα πυρπολικά του; Και τί άλλο είναι ή τορπίλλη ειμή μοιρολόιο τελειοποιημένον; Αί γομώσεις, αι εμπρηστικά ύλαι, τα ενάυσματα, ή δυναμίτις, τα αυτά: ο σκοπός και των δύο όμοιος: τα άποτελέσματά των άπαράλλακτα! Και μη λησμονήσητε, ότι ή μηχανή, ή ταχύτης, ή διευθύνσις, ή έτοιμότης, ή ψυχή ακόμη του μοιρολότου, την όποιαν στερεείται ή τορπίλλη του Whitehead και του Λέυ, ήτον ο Κανάρης αυτός! Και όταν βλέπω σήμερα τον πρόμον, εν ένσπείρει ή ίδέα της τορπίλλης εις πάντα στόλον, μόλα τα όλίγα σχετι-

κώς αυτής άποτελέσματά, και όταν βλέπω ακόμη περιρρομένους από κρόν ιδρώτα τους ναύτας οιοδήποτε σκάφους εις την εμφάνισιν φουσαλίδων επί της επιφανείας της θαλάσσης, διότι ύποκάτω αυτών ύποπτεύεται διερχομένη τορπίλλη, δεν εκπλήσσομαι ότι οι τούρκοι ναύται έρείποντο εις την θαλάσσαν, όταν το μοιρολόιο προσεκολλάτο εις τα πλευρά των τρικρότων και των ναυαρχίδων των.

Και σκέπτομαι ακόμη ότι οι καιροί δεν ήλλαξαν πολύ. Τότε είχομεν να λογαριασθώμεν με τους τούρκους, και τώρα ο αυτός λογαριασμός έπίκειται προς εξόφλησιν, τότε ήγωνιζόμεθα όλίγοι προς πολλούς και τώρα ή αυτή ύπάρχει δυσαναλογία εις τον άγώνα, τότε τα όλίγα και μικρά ήμων σκάφη παρετάσσοντο κατά πολλών και πελωρίων, τότε είχομεν μοιρολότα και σήμερα είχομεν τορπίλλας.

Τί φρονείτε, κύριοι ύπουργοί μας; εν ένπεδιδόμεθα εις το όπλον αυτό, το εύκολότερον, το μάλλον όλιγοδάπανον, το προχειρότερον, το μη άξιούν ναυτικήν ικανότητα Νεύτωνος ούτε Σεύμορ, και σχεδόν κλέφτικον, άρματωλικόν, καθαρως έλληνικόν όπλον, άπαιτούν μάλλον έτοιμότητα παρά συμβούλια, μάλλον άποφασιστικότητα παρά ύπολογισμούς, άνδρείαν άτομικήν μάλλον παρά έπιστήμην, εύφύαν παρά κρίσιν, τί φρονείτε, θα ήδυνάμεθα ποτε ν' άντιμετωπίσωμεν τον τουρκικόν στόλον, στερούμενον όλων των άνω πλεονεκτημάτων, ή μήπως δεν φρονείτε τίποτε;

Κόκ

ΒΟΥΛΗ

Σάββατον — 27 Νοεμβρίου.

Μία Φωνάρα—εις μάτην προσεπάθησα να εξοφλήσω με

13 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ 13 ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια εις αρθ. 380)

- Χθές την νύκτα φίλος τις του κυρίου μου ζένος έρρίφθη εις την θαλάσσαν και επνίγη.
- Μόνος του;
- Ναι. Ήτοι τρελλός.
- Λοιπόν;
- Πρόκειται την πρωίαν ταύτην να έρευνησης όλους τους αίγιαλούς, μήπως τον εξέβρασέ που ή θαλάσσα. Διότι ο κύριός μου επιθυμεί να τον θάψη μετά πομπής.
- Και αν δεν τον εύρω;
- Είναι άληθές ότι είσαι πολύ επιτιθέσις δύτης;
- Καθώς με λέγουν, είπεν ο Σιαχτής σεμννώμενος.
- Άλλ' έχεις και άλλον σύντροφον εις την τέχνην ταύτην;
- Έχω πολλούς.
- Ήπαρχει κανεις έδω τώρα;
- Εις το καπηλειόν;

λεπτοτέρων τινά παραμοίωσιν—μία Φωνάρα της Καρυστίας βρυγῆται άριστέως περιέρχους ενεργηθείσας επί τη ευκαιρία της συστάσεως ένός σχολείου.

Η Φωνάρα τρομάζει με τη φωνή της και το θεωρείον μας ακόμη εν τω όποιω τοποθετούσι, προς τιμήν της δημοσιογραφίας, τους άντιπροσώπους της, δια παν άλλο παρά δια να ακούωσι τους θέτον εκει χάριν της τυπικής εύπρεπειας της Βουλής, ως τα παράθυρα εκείνα, άτινα σχηματίζουσιν έξωθεν μόνον χάριν της έξωτερικής εύρυθμίας, αν δε εισέλθητε εντός της οικίας εις μάτην τα άναζητείτε.

Άλλα μη νομίζετε ότι και ή θρασύς δύναται άκόπως να έντροφήση εις τας φωτεινάς φαλάκρας των βουλευτών αν δια να ακούωμεν, εις ανάγκη να συνδεθῆ το θεωρείον μας προς την κίθουσαν δια τηλεφώνου, μα την αλήθειαν, την όποιαν έκέρυττεν από του βήματος ή Φωνάρας πρέπει δια να βλέπωμεν, να μεταχειριζόμεθα τηλεσκοπία. Όπλισμένη τότε ή θρασύς μας και διαυγής, δεν θα ύπέκυπτεν εις την επήρειαν της όπταπάτης, δεν θα ένόμιζον συχνά πυκνά ότι παρίσταμαι πρό των νευροσπάστων του Φασουλῆ, θα άνεκαλύπτομεν άμέσως ότι το βωδι εκείνο εις ο Πετιμεζάς, ή χωρίστρα εκείνη ο Πετσάλης, εκείνη ή κομψή βίτσα ο νεαρός Τριγγέτας, εκείνο το γεράκι ο Μεσσηνεζής, το ήσηγία παρακαλώ ο Πρόεδρος, και ή Φωνάρα ο Παπαγεωργίου.

Και προς τούτοις δεν θα εκάμνομεν τόσον άργά λόγον περι της ανά πάσας τας συνεδριάσεις ήδυποθεστάτης ξαπλωταριάς επί του έδωλιου του, ως επί τουρκικού σοφῆ, του χυροσκομήν ύπουργού της Δικαιοσύνης, σταυρούντος τας χείρας του άκρωτός όπισθεν της κεφαλής του, ως να είναι έτοιμος να τραγουδήση κανένα γιαρέ προς τινα άπέναντι αυτού ισταμένην Κιρκασίαν καλλονήν: άλλά συνήθως τους τουρκικούς γιαρέδες, τους όποιους όνομάζομεν διακοπας, άπευθύνει ούχι προς Κιρκασίους, άλλά προς τους Κιρκασίους, — τις άντι-

- Ναι!
- Ήπαρχει εις.
- Κράζε τον.
- Ο Σιαχτής εκραζε.
- Μορώζη! Μορώζη! έλα έδω.
- Άνηρ ύψηλός το άνάστημα ήγήθη από της θέσεως, εν η εκάθητο και έπλησίασε προς τους δύο συνδιαλεγόμενους.
- Τι με θέλετε; είπε.
- Σε θέλει ο Μαύρος έδω.
- Κάθισε, Μορώζη.
- Ο Μορώζης εκάθισε.
- Σήμερα την πρωίαν, είπεν ο Μαύρος, θα ύπάγητε και οι δύο με την λέμβον σας να έρωτήσητε εις όλους τους αίγιαλούς του κόλπου της Βενετίας, μήπως εύρητέ που εν πτώμα πνηγμένου. Και αν δεν το εύρητε, τότε θα άναζητήσητε εις το βάθος της θαλάσσης, μήπως έμεινεν εις τον πάτον.
- Και διατί θα το κάμωμεν αυτό; είπεν ο Μορώζης.
- Δια να κερδήσητε πενήντα φλωρία, τα όποια θα σās δώση ο αυθέντης μου.
- Ακούσας ο Μορώζης τα φλωρία, ουδ' έκέρθη να έρωτήση τίς ήτο ο αυθέντης ούτος, καθώς ο Σιαχτής είχε πράξει.
- Άλλ' ή επιτυχία τούτου είναι δύσκολος, είπεν ο Σιαχτής σείων την κεφαλήν.
- Διατί; είπεν ο Μορώζης. Δέν βλέπω δυσκολίαν.
- Ποῦ να εύρωμεν ήμεις πτώμα ανθρώπου εις τον πάτον;

πολιτεύσεως, και πάντοτε εν τοιαύτῃ ἀπαραιετώ στάσει.
 Σήμερον μάλιστα, ὅτε ἡ ἐπερωτική φουρτούνα ἀπειλεῖ μόνον τὸ σκάφος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, κατορθώω νὰ διακρίνω ὅτι πᾶσαν τὴν ἀπρόσεκτον προσοχὴν του, ὡς θὰ ἔλεγε ποιητῆς ἀγαπῶν τὰς τοιαύτας ἀντιθέσεις, καταναλίσκει ὅχι ἡ συζήτησις, ἀλλὰ τὸ ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ ἰδικοῦ μας θεωρεῖον, ὅπου ἐγκαθιδρυθὲν ἐν βαθῷ βαθῷ κόκκινον, ὡς ἡ κόλασις, πτερόν, καθοδηγεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν καὶ ἄλλων ἐκεῖ πέραν κολάσεων ὀφθαλμῶν. . .

Δύο παππάδες ἐστοιχημάτισαν εἰς ἓνα χωριὸ τῆς Καρυστίας ὃ ἓνας ἔλεγε: Ὁὰ συστηθῆ ἐδῶ πέρα σχολεῖον! ὃ ἄλλος· δὲν θὰ συστηθῆ! Τὸ στοίχημα ἦτο δεκατρία ἑκατομδῶδεκα. Τὸ σχολεῖον ἰδρύεται, καὶ μετρῶνται τὰ χρήματα εἰς τὸ χέρι τοῦ κερδισμένου.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόθεσις τὴν ὁποίαν παραλαβοῦσα καὶ ἀγνοῶ τὴν τρόπον, — διότι σᾶς εἶπα στεροῦμεθα τηλεφώνου, — ἀναπλάσασα καὶ μορφώσασα ἡ ἀρκοῦδα, ἐπέριψεν ὡς μομφὴν κατὰ τοῦ κ. Λομβάρδου, χορεύουσα καὶ σείουσα τὰς χεῖρας ὡς νὰ ἔπαιζε ἰτέμι.

Καὶ ἰδοὺ ὃ ἕτερος τῆς Καρυστίας, ὃ κ. Κοντόσταυλος, παρεργόμενος διὰ νὰ ἀποκαλέσῃ ψεύστην τὸν ἀξιοτίμον προλαλήσαντα, — ἐν τῇ κοινοβουλευτικῇ πολιτείᾳ συνεβιάσθη, βλέπετε, ἐξαιρέτα, τὸ ψεῦδος πρὸς τὴν τιμὴν, — καὶ ὃ ἄλλος ἀναμένων νὰ διαψεύσῃ τὴν διαψεύσαντα, καὶ οὕτω καθεξῆς, μέχρι τῆς ἐβδόμης ἐσπερινῆς ὥρας ὅτε τὸ ἀλληλοφάγωμα τῶν βουλευτῶν ἀρχίζει νὰ διαψεύδεται ἀπὸ τοὺς κινήσους τοῦ στομάχου, ὑποδηλοῦντας ὅτι μὲ τέτοια φραγώματα δὲν χροταίνου.

Ἡ χαριεστέρᾳ δὲ ὄψις τῶν συνεδριάσεων τοῦ Σαββάτου εἶναι αἰ ἀπὸ τοῦ βήματος ἰδιαίτεροι ἀνεγκλήσεις τῶν ἐπαρχιακῶν ἀντιπάλων πρὸς ἀλλήλους, αἵτινες δύνανται νὰ κλη-

θῶσιν οἰκογενειακαί. Φαντασθετὲ τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς ἐπροξενούσε ἀνδρόγυνον, τὸ ὁποῖον, αἰωνίως καὶ κατ' ἐξοχὴν γκριζάριο, ἀντὶ νὰ μανταλώνεται καὶ νὰ τρυπῶνῃ μακρὰν πάσης ἀδιακρίτου ἀντιλήψεως κατὰ τὰς περιόδους τῆς γκρίνιας του, συνιθίζει νὰ βγαίη ἔς τὸ μπαλκόνι γιὰ νὰ τὰ λέγῃ. Ἀπαράλλακτοι ἦνε καὶ αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι τῶν ἀξιοτίμων βουλευτῶν Καρυστίας περὶ τῶν δεκατριῶν ἑκατὸν δῶδεκα — τί τὰ θέλετε, ὃ θόρυβος ἔγινε, διότι εἶναι γρουσουζίης ὃ ἀριθμὸς 13 — τῶν ἀξιοτίμων βουλευτῶν Γορτυνίας περὶ τοῦ ὑπέρτερου τοῦ Λαμπρινοπούλου, τῶν ἀξιοτίμων βουλευτῶν Ἰθάκης περὶ τῶν σπητιῶν τῆς νήσου των, καὶ τῶν ἀξιοτίμων βουλευτῶν Ἠλίας περὶ Στεριπούλου, ὅστις ἀπὸ τοσοῦτων συνεδριάσεων πλέει ἔς τὰ ἀνοικτὰ ὃ δυστυχῆς, χωρὶς νὰ εὕρῃ ἀκόμη, καίτοι Στεριώπουλος, στεριὰ γιὰ ν' ἀράξῃ.

Ἐγένεο οὖν πολλὸς περὶ δασκάλων λόγος, ὀλίγος δὲ καὶ περὶ καλογῆρων ἀλλὰ τί ἀντιθεσις! οἱ δάσκαλοι παρέστησαν ὡς μάρτυρες τῆς Παιδείας ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ διώκτου Λομβάρδου· οἱ δὲ καλόγηροι, ὡς ὄργανα τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ Σατανᾶ, διὰ νὰ ὀμιλήσωμεν ἐπὶ τὸ Μακρακικώτερον. Ἐλέγθησαν τῶν δασκάλων ἀπολύσεις καὶ μεταθέσεις καὶ ἀδικίαι καὶ πιέσεις· τῶν δὲ καλογῆρων δωροδοκίαι, καὶ ἀντιστάσεις, καὶ ραδιοσυρταὶ καὶ γυναικομαζώματα· παραπέμπω εἰς τὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Λομβάρδου ἐπὶ τῆς γνωστῆς ὑποθέσεως τῶν χειρογράφων τῶν Μετεώρων. Ἡ λυγδωμένη ρεδεγκότα τοῦ πτωχοῦ διδασκάλου κρύπτεται ὑπὸ αἰσχύνῃς, ἐνῶ τὸ βᾶσον κρύπτει τὴν αἰσχύνῃν αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά.

Συνεζητήθη ἂν τὸ δικαίωμα τοῦ παῦσιν τοὺς δημοδιδασκάλους εἶναι παρὰ τῷ ὑπουργῷ ἀπόλυτον, ἢ ὑπόκειται εἰς περιορισμούς. Ὁ κ. Δεληγιάννης ὑποστηρίζει ὅτι ἀπὸ τῆς

Πρέπει νὰ γυρίσωμεν βουτοῦντες ὄλην τὴν θάλασσαν τῆς Βενετίας. Ὁ διάβολος εἰξεύρει ἂν δὲν τὸ ἔφαγε καμμία φώκη.
 — Τέλος θὰ βάλωμεν τὰ δυνάτᾳ μας, εἶπεν ὃ Μορώζης.
 — Καὶ ἂν δὲν τὸ εὕρωμεν, ἠρώτησεν ὃ Σκιαχτής τὸν Μαῦρον, δὲν θὰ μᾶς δώσῃ ὃ αὐθέντης σου τὰ πενήντα φλωρία;
 — Ἐννοεῖται, ὄχι, εἶπεν ὃ Μαῦρος· μόνον τὸν ἀρραβῶνα, ὅπου σᾶς δίδω ἐγὼ ἀπόψε.
 Καὶ ἐκβαλὼν ἐκ τῆς ζώνης του βαλάντιον ἐτίναξεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ.
 — Ἰδοὺ δέκα φλωρία, εἶπε· τὰ πέντε διὰ σέ, Σκιαχτή, καὶ τὰ πέντε διὰ τὸν Μορώζην. Ἰδοὺ καὶ ἐν φλωρίον περιπλέον διὰ νὰ πίνετε. Ἀλλὰ μὴ πίνετε ἀπόψε παραπολύ· διότι θὰ ἔχετε τὸ πρῶτὸν ἔργασίαν.
 — Δὲν δύναμαι ποτὲ νὰ βουτηξῶ εἰς τὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ ἔχω πῖσι πολύ, εἶπεν ὃ Σκιαχτής.
 — Οὐδ' ἐγὼ, εἶπεν ὃ Μορώζης.
 — Ὅπως θέλετε· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐν φλωρίον σᾶς ἀρκεῖ δι' ἀπόψε.
 — Βέβαια μᾶς ἀρκεῖ, εἶπεν ὃ Σκιαχτής.
 Ὁ Μαῦρος ἠγέρθη.
 — Λοιπὸν κάμωτε, ὅπως εἰξεύρατε. Ἄν εὕρετε τὸν πνιγμένον εἶναι καλὰ. Θὰ κερδίσητε πενήντα φλωρία. Ἄν δὲν τὸν εὕρητε, πάλιν ἰκανοποιημένοι εἰσθε. Σᾶς ὑπόσχομαι καὶ νέον κέρασμα ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου μου.

— Ἀλλὰ τί διάβολον συμῆρον εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ὃ αὐθέντης σου ἀπὸ ἓνα πνιγμένον· εἶπεν ὃ Σκιαχτής.
 — Αὐτὸς εἰξεύρει· εἰς ἐμὲ φαίνεται αὐτὸ μανία, εἶπεν ὃ Μαῦρος.
 — Δὲν μὲ γελᾶς ἐμὲ, εἶπεν ὃ Σκιαχτής.
 — Σὲ βεβαίῳ, δὲν εἰξεύρω τίποτε, ἀπάντησεν ὃ Μαῦρος. Καὶ ἐξῆλθεν καταλιπὼν τοὺς δύο δῦτας. Καὶ ὃ μὲν Σκιαχτής ἐβασάνιζε τὴν φαντασίαν, ὅπως μαντεύσῃ τὸ ἐλατήριον τῆς παραδόξου ταύτης παραγγελίας· ὃ δὲ Μορώζης ἤριθμει καὶ πάλιν ἤριθμει τὰ ἑνδεκα φλωρία.
 — Φέρε οἶνον, Κοκκινῶ! ἔκραξεν ὃ Σκιαχτής.
 Ἡ Κοκκινῶ ἔφερεν οἶνον.
 — Τί σᾶς ἤθελεν αὐτὸς ὃ Μαῦρος; ἠρώτησεν.
 — Νὰ μὴ ἐπεμβαίη, γραῖα Κοκκινῶ, εἰς τὰς ὑποθέσεις μου, εἶπεν ὃ Σκιαχτής. Ἡ δουλειά σου εἶναι νὰ πωλῆς οἶνον. Φέρε καὶ ἄλλην φιάλιν. Ἐλάτε, φίλοι, νὰ σᾶς κερᾶσωμεν, ἔκραξε πρὸς ἑμὴν τινὰ ἐκ τῶν πελατῶν τοῦ καπηλείου.
 Δύο ἢ τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἠγέρθησαν ἐκ τῆς θέσεώς των καὶ μετέβησαν πρὸς τοὺς δύο δῦτας.
 Συνέκρουσαν τὰ ποτήρια.
 Ἐπιον γενναίως ἐκείνην τὴν ἐσπέραν. Τὸ ἑνδέκατον φλωρίον τοῦ Μαῦρου, μόλις ἐξήρασε.
 Ὅτε εἶχε παρέλθει τὸ μεσονύκτιον καὶ οἱ δύο δῦται εἶχον μεθύσει ἐντελῶς, εἶπεν ὃ Σκιαχτής πρὸς τὸν Μορώζην.
 — Δὲν ἐπιθυμοῦμεν ἐν θαλάσσιον λουτρόν;

ὑπουργείας του ἐπέστη ὅτι δὲν εἶναι ἀπόλυτον τὸ δικαίωμα. Ἐξοδεύει δὲ μιστὴν ὥραν εἰς ἐπιχειρήματα δέκα λεπτῶν τὸ πολύ, ἀπαξ μόνον διακοπείς ὑπὸ τοῦ ἀπαιτήτου, Κύριε πρόεδρε τὸν λόγον! τοῦ Παλαμήδη, ἀπαιτήτου πλέον εἰς τοὺς λόγους τοῦ Δεληγιάννη, ὅσω καὶ ἡ μακρηγορία του. Ὁ κ. Μίλησις πρῶτην φοράν ἀναβαίνει τὸ βῆμα ἐν τῇ παρουσίᾳ συνόδῳ διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ μὲ τὴν δευτέτην φωνὴν του τὰ ἑκκατὰ, περὶ τοῦ μὴ περιορισμένου δικαιώματος. Ὁ κ. Μίλησις ἀνομολογεῖται ὡς εἰς τῶν εὐφραδестέρων ῥητόρων μας· ἐν τούτοις ἐξομολογοῦμαι ὅτι πρῶτην φοράν ἀκροασθεὶς αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθην εἰσεῖν νὰ διακρίνω τὸν μίτον τῆς εὐφραδείας του· καλλίτερα διέκρινα τὴν μύτη του· ἐλπίζω εἰς τὸ μέλλον.

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Παιδείας προῦμάχησε καὶ ἐκεῖνος φυσικὰ ὑπὲρ τοῦ ἀπολύτου. Ποῖα γοργότης λόγου! εἶνε ἐν εἶδος Σουρῆ τοῦ βήματος.

Ἄλλ' ἀκούσατε διὰ νὰ γελᾶσθε, ποῖαν σημασίαν λαμβάνουσιν αἱ λέξεις ἐν τῇ ἐπισήμῳ γλώσσῃ τῶν ὀργάνων· ὃ Λομβάρδος ἀπαντῶν εἰς ἐπερώτησιν περὶ τῶν διδασκάλων, τοὺς ὁποίους, ἔπαυσε μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι ἂν ἡ φράσις πρὸς καταληλοτέρην τοποθέτησιν, ἢ θεθεῖσα εἰς τινὰ ἐγγράφῳ ἀπολύσεως δημοδιδασκάλων, δὲν ἐξετελέσθη, εἶνε διότι ἐγγράφῳ μόνον ὅσον ἢ ἀπόλυσις ἐγένετο χωρὶς αἰτίας, πρὸς διάκρισιν τῶν ἄλλων τὰς ὁποίας εἶχε προκαλέσει μίᾳ αἰτία!

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀπόψε παρατηρήσατε τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ φύλλου, πα-

— Ὅχι, ἀπάντησεν ὃ Μορώζης.
 — Ἐγὼ ἤθελα νὰ ἐβουτούσα.
 — Τοιαύτην ὥραν;
 — Μὲ τὸ πυροφάνι, εἶναι ὠραῖον.
 — Ἀλλὰ προτιμῶ τὸ κρασολουτρόν τῆς Κοκκινῶς.
 — Καλὸν εἶναι, ἀλλὰ κοστίζει.
 — Ὅχι τόσον ἀκριβᾶ, εἶπεν ὃ Μορώζης.
 — Διὰ νὰ γείνη καθὼς πρέπει, δὲν ἀρκοῦν τὰ δέκα φλωρία τοῦ Μαῦρου.
 — Πῶς δηλαδὴ;
 — Νὰ χύσῃ ἡ Κοκκινῶ δέκα βαρέλλας κρασὶ μέσα εἰς ἓνα κάδον, καὶ νὰ βουτηξῶμεν καὶ οἱ δύο ἐκεῖ μέσα.
 — Πῶ πῶ πῶ!
 — Τὸ κάμωμεν;
 — Λυποῦμαι τὰ πέντε φλωρία μου.
 — Λοιπὸν, τότε θὰ κάμωμεν τὸ ἄλλο, εἶπεν ὃ Σκιαχτής.
 — Ποῖον ἄλλου;
 — Νὰ υπάγωμεν νὰ βουτηξῶμεν εἰς τὰ μαθημένα μας.
 — Ἀλλὰ μὲ τέτοια μεθύσι!
 — Τόσον καλλίτερα! Σῆχω, εἶπεν ὃ Σκιαχτής, βιάζων τὸν Μορώζην νὰ ἐγερθῇ.
 — Εἶσαι παράξενος, ἀλλ' ἄς εἶναι, εἶπεν ὃ Μορώζης.
 — Θὰ ἀνάψωμεν τὸ πυροφάνι νὰ κυττάξωμεν δι' αὐτοῦ τὸν πνιγμένον, εἶπεν ὃ Σκιαχτής. Καὶ ἂν τὸν εὕρωμεν, θὰ συνθηκολογήσωμεν.

ρασταθήσεται ἐν τῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν ὃ φοβερὸς Μάκμιθ τοῦ Σαίξπηρ. Ἄν δὲν ἀπατώμεθα, πρῶτην φοράν τὸ καταπληκτικὸν αὐτὸ δράμα παριστάνεται ἐπὶ ἑλληνικῆς σκηνῆς, ἴσως διότι δὲν ὑπῆρχεν ἑλληνικὴ μετάφρασις. Ἄλλον λόγον δὲν θέλομεν νὰ ἀναφέρωμεν, διότι συνήθως οἱ Ἕλληνες ἡθοποιοὶ πρὸ οὐδενὸς δραματικοῦ χαρακτῆρος πτοοῦνται.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μάκμιθ ὑποῦεται ἐ θιασάρχης κ. Λεκατσᾶς. Καὶ πάντες θὰ ἔχωμεν τὴν περιέργειαν νὰ κρίνωμεν ἂν καὶ πρὸ τοῦ Μάκμιθ ἀρμόζωνται τόσον καλῶς αἱ ἰδιότητες τοῦ Ἕλληνος καλλιτέχνου, ὅσον καὶ πρὸς τὸν Ἀμπλετ.

Τὸ δράμα εἶνε μεταφρασμένον ὑπὸ τοῦ κ. Βικέλλα, εἰς γλῶσσαν ῥωμαλέαν καλλιτεχνικὴν, χωρὶς παρακειμένους καὶ ὑπερσυντελικούς, χωρὶς θερειανούς καὶ δευτέρους μέλλοντας.

Αἱ σκηνογραφίαι πάλιν νεώταται, ἀκτινοβόλοι καὶ ὄλη ἡ διασκευὴ τοῦ δράματος γνησίως ἐγγλέικη.

Οἱ ἡθοποιοὶ σχεδὸν ὅλοι θὰ λάβωσι μέρος, διότι ὃ θίασος τῶρα εἶνε ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων ἑλληνικῶν θιάσων ἀφοῦ καὶ ὃ κωμωδὸς χαρακτῆρων κ. Λαζαρίδης, μετὰ τῆς ἀμιμήτου καὶ χαριτωμένης εἰς τὰ πρεσβυτικά πρόσωπα κυρίας του, προσεχώρησεν εἰς τὸν θίασον καὶ ὃ διὰ τὰς λεπτὰς κωμωδίας καλλιστος κ. Ζάνος.

Ἄς ἐλπίσωμεν λοιπὸν ὅτι τὸ θέατρον θὰ εἶναι πεπληρωμένον κυρίας δὲ ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ κύριοι ἰδιοκτῆται τῶν θεωρείων θὰ προσέλθουν οἰκογενειακῶς, καθόσον ἀπὸ τούδε σᾶς προειδοποιούμεν ὅτι θὰ ταραχθοῦν αἱ σχέσεις τοῦ Μῆ Χάνεσαι μετὰ τοῦ ὠραίου φύλου.

Λυποῦμεθα πολύ διότι, τὸ περὶ Λουὶ Μπλάν ἄρθρον, ἂν καὶ ἐγκαίρως λαβόντες δὲν κατορθώσαμεν νὰ δημοσιεύσωμεν σήμερον, προστοιχειοθετηθείσης ἄλλης ὕλης. Διὰ τοῦτο θὰ τὸ ἔχωμεν εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης.

— Μὲ ποῖον;
 — Μὲ τὸν Μαῦρον καὶ μ' ἐκεῖνον ὅπου τὸν ἔστειλε. Νομίζεις ὅτι θὰ τὸν δώσω διὰ πενήντα φλωρία; εἶπεν ὃ Σκιαχτής, θέλων νὰ κεντήσῃ τὴν χορδὴν τῆς φιλαργυρίας παρὰ τῷ Μορώζι.
 — Καλὰ λέγεις. Αὐτὴ εἶναι δουλειὰ ποῦ σκῶνει.
 Καὶ ἐξῆλθον ἐκ τοῦ καπηλείου. Διευθύνθησαν πρὸς μικρὸν τινα νεώσοικον καίμενον ἐπὶ τῆς ἐγγύς προκουμαίας. Ὁ Σκιαχτής ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ κλειδίον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἰσχυρὰ ὀσμὴ πίσης καὶ ἀσφάλτου προσέβαλε τὴν ὀσφρησίαν των. Ὁ Μορώζης ἀνῆψε διὰ πυροβόλου κηρίον τι καὶ ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἔνδον τοῦ νεωσοίκου δύο κώπας, ἀρκετὸν δαδίον καὶ μίαν σιδηρὰν ἐσχάραν κυρτὴν ἔχουσαν μακρὰν καὶ καμπύλην λαβὴν, ἣν οἱ ἄλιεῖς ὀνομάζουσι πυροφάνι.
 Ἐβουραν λέμβον τινὰ προσωρισμένην εἰς τὴν προκουμαίαν, ἐπέβησαν ἐπ' αὐτῆς, ἔθηκαν τὰς κώπας ἐπὶ τῶν σκαλμῶν καὶ ἀπεμακρύνθησαν τῆς προκουμαίας κωπηλατούντες.
 Ὁ Μορώζης ἦτο πολὺ εὐθυμος, ἂν καὶ ἄκων ἐβιάσθη νὰ μετᾶσχῃ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης.
 Ὁ δὲ Σκιαχτής ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἐμορμούριζεν ἀδιαλείπτως.
 — Πενήντα φλωρία! ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὃ Μορώζης.
 — Ἐν πτώμα! ἔλεγε μετὰξὺ τῶν ἑδόντων ὃ Σκιαχτής.

Ἐν Μιτιλήνῃ ἀπεβίωσε τόσον νεαρά καὶ τόσον πολυφίλητος ἐξ ἐπιλογίου πυρετοῦ ἢ σύζυγος τοῦ κ. Γρηγορίου Βερναρδάκη καὶ ἀδελφῆ τοῦ τρυφερῆ πνευνοῦ καὶ ἀγαπητοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δικηγόρου κ. Νίκου Καμπῆ.

Πόσον εἴμεθα ἀκόμη ἀνεχολίττι! Ὅ,τι γίνεται ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅταν ἀδιαθετῆσῃ ὁ Σουλτάνος, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ κανεὶς τὴν ἀλήθειαν, τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐδῶ μὲ τὴν ἀσθενείαν τοῦ κ. Κουμουνοδούρου.

Ἐρωτᾷς τρικουπικόν, ἂν μὲν εἶναι καλὸς κἀγαθὸς σοῦ λέγει:

- Ἄ! εἶναι πολὺ κακὰ!
- Ἄν δὲ τύχῃ ὀλίγον γίνος, σοῦ ἀπαντᾷ:
- Ἐσῦρεῖς, ἡμεῖς δὲν τολμῶμεν καὶ νὰ ἐρωτήσωμεν, μήπως παρεξηγηθώμεν. Ἀλλά... νομίζω ὅτι δὲν πάει καλὰ.
- Ἐρωτᾷς κουμουνοδικόν, ἂν μὲν εἶναι ἐκ τῶν σοφῶν, σὲ διαβεβαίωσιν ὅτι
- Ἐκτὸς κινδύνου εἶναι.
- Ἄν δὲ ὀλίγον θερμοκέφαλος:
- Μεθαύριο, σοὶ ἀπαντᾷ, ἔλα σ' τὴ Βουλὴ νὰ τὸν ἀκούσῃς.

Καὶ αὐτοὶ οἱ ἱατροὶ εἶναι διηρημένοι εἰς πολιτικοὺς ἱατροὺς καὶ μὴ τοιοῦτους.

Μὴ νομίσῃτε ὅτι οἱ μὴ τοιοῦτοι εἶναι στρατιωτικοί. Πολιτικοὶ εἶναι οἱ ἱατροὶ τοῦ κόμματος. Μὴ πολιτικοὶ οἱ μὴ ἀνήκοντες εἰς κόμμα, οἱ καθαροὶ ἐπιστήμονες

Φαντασθῆτε τώρα ἱατρικὸν συμβούλιον ἐξ ἱατρῶν τῶν δύο μερίδων καὶ φαντασθῆτε ἀκόμη τί κωμωδίαν μπορούσε νὰ γράψῃ ὁ Μολιέρος, ἂν ὑπῆρχον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κουμουνοδούρου καὶ Τρικουπῆς.

ποῦ νὰ εὔρω ἐν πτόμα; Δὲν δύνανται τις νὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον ἐν;

- Τί μουρμουρίζεις, φίλε μου; ἤρώτησεν ὁ Μορώζης.
- Τίποτε.
- Καὶ μετ'ὀλίγον ἐπανέλαβε τὸν ἀκατανόητον μονόλογόν του.
- Πενῆντα φλωρία, εἶπε πάλιν ὁ Μορώζης.
- Πενῆντα φλωρία, ἐπέλλιζεν ὁ Σκιαχτής. Δὲν εἶναι ἀνόητον νὰ φρονεῖσῃ τις τὸν σύντροφόν του, διὰ πενήντα φλωρία; Ἀλλὰ πῶς νὰ ζήσῃ τις; Οὔτε ἀπὸ τὸν διάβολον δὲν δύνανται νὰ δανεισθῇ πενήντα φλωρία. Ἐχω τριάντα χρόνους ὅπου ζῶ, ὡς φῶκη, ὑποκάτω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ποτέ μου δὲν ἀπέκτησα πενήντα φλωρία.
- Τί ὀμιλεῖς μόνος σου, Σκιαχτή, σύντροφέ μου; εἶπεν ὁ Μορώζης.
- Τίπατε, φίλε μου, ὁ διάβολος νὰ μᾶς πάρῃ, ἀπάντησεν ὁ Σκιαχτής.

Καὶ ἐξηκολούθηον ἐλεύνοντες τὰς κώπας.

— Ἡ γρατὰ Κοκκινῶ ἔχει δυνάτην κρασοθάραλον, εἶπεν ὁ Κοκκίνης. Καὶ κῆμα, δὲν ἐπέβραμεν μαζὶ μας μίαν φιλιάν.

Ὁ Σκιαχτής ἐκψῆεν ὑπὸ τὴν πρῶραν τῆς λέμβου καὶ ἐξήγαγεν ξυλίνην βύβακιν.

— Πίε, φίλε μου Μορώζη ἀπὸ τὴν πλώσκην, εἶπε. Μοῦ ἐπερίστεισε προχθὲς τοῦτο τὸ κρασί.

Ὁ Κοκκίνης ἔλαβε τὴν πλώσκην καὶ εἶπεν:

Οὐχ ἦττον ἢ ἀνεξάρτητος κοινωνία ἐξεδήλωσε πολὺ ἐνδικῶς διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὸ δὲ κόμμα τοῦ ἀρ' ἡς ἠσθένησε, τὸν περιστοιχίζει ὡς τέκνα τὸν πατέρα. Παρατηρήθη πολὺ ἡ ἐλλειψὶς στοιχειώδους ἀνθρώπινης τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, μὴ ἐπισκερθέντος τὸν ἀσθενούντα προκατόχον του. Ὁ κ. Δεληγιάννης ἐξετέλεσε τὰ καθήκοντα αὐτῶ ὄχι πλέον τυπικῶς, ἀλλὰ μετὰ φιλικῶ πόνου. Οἱ βασιλεῖς ἐπίσης μετὰ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος πληροφοροῦνται πάντοτε περὶ τῆς ὑγείας τοῦ ἀσθενοῦς, ὅστις εὐτυχῶς εὐρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΑ

Ο ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΤΟΥ Κ. ΠΟΛΙΤΟΥ

Ἡ προσθήκη τοῦ μαθήματος τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας, οὗ τὴν ὑφηγησίαν ἀνέλαβεν ὁ κ. Πολίτης, δὲν νὰ λογισθῇ ἐκ τῶν θετικῶν προόδων τῆς φιλοσοφικῆς κινήσεως τοῦ Πανεπιστημίου. Μυθολογία καὶ ἐπιστήμη! Ἐνωσις δηλαδὴ δύο πόλων τοῦ ἡλεκτριζμοῦ, ἡρητικῶ καὶ θετικοῦ. Καὶ ὅμως ἐκ τῆς ἐνώσεως αὐτῆς παράγεται ὁ σπινθὴρ! Μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἀκρῶν λικνίζεται ὅλη ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἱστορίας αὐτῆς εἶναι: ὄνειρα, παρακρούσεις, χίμαιραι, νευρικαὶ παθήσεις καὶ ποιήσεις· τὸ δὲ τέλος: ἀνασκαφαί, πειράματα, λίθοι, ἐργαλεῖα παλαιοντολογικὰ, γλωσσολογία, ἐπιστήμη. Ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸ ἐργαστήσιον τοῦ κ. Χριστομάνου καὶ ἀπὸ τῆς περσικῆς θεότητος εἰς τὸ τηλεσκόπιον τοῦ κ. Σμιθ, ἐρευνῶντος τὴν διάβασιν τῆς Ἀφροδίτης πρὸ τοῦ Ἡλίου. Ἀπὸ τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου, πλάττοντος ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος θεοτέτητα πρὸς λατρείαν

- Εὔγε, φίλε μου Σκιαχτή! εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινῶς.
- Καλλίτερον ἀπὸ τῆς Κοκκινῶς! ἐπανέλαβε ψιθυρίζων ὁ Σκιαχτής. Ἀλλὰ ποῦ ἴσπὸν διάβολον νὰ εὔρη τις τὸν πνιγμένον; Καὶ περισσεύει ἀπὸ τὴν φῶκην καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόψαρον· διὰ νὰ εὔρη καὶ ὁ Σκιαχτής ἕνα πνιγμένον; Ἀλλὰ νὰ γείνη τις πάλιν χειρότερος καὶ ἀπὸ τὸ σκυλόψαρον! νὰ φάγῃ τὸν φίλον του!
- Τί λέγεις πάλιν, καὶ μουρμουρίζεις μόνος σου, Σκιαχτή; εἶπεν ὁ Μορώζης.
- Τίποτε δὲν λέγω, εἶπεν ὁ Σκιαχτής.
- Ὁ Μορώζης ἐπιε δις καὶ τρις οἶνον, καὶ ἤρρισε νὰ τραγηθῇ.
- Ἄφρῳ ἀπεμακρύνθησαν ἐν τῆς προκυμίας καὶ ἐφθασαν εἰς τινα ἀγκάλην, ὁ Σκιαχτής ἔλαβε τὸ δαδίον καὶ ἤναψε τὸ πυροφάνι. Λέμβος, θάλασσα καὶ ἀκτὴ κατρωτίσθησαν θαμβητικῶς.
- Ὁ Μορώζης ἔτριβε τὰ ὄμματα καὶ ἐκύταζε μετὰ θαυμασμοῦ τὸν σύντροφόν του.
- Πολὺ φοβερὸν μοὶ φαίνεται τὸ πρόσωπόν σου, Σκιαχτή, τῷ εἶπε· δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ ὄψις σου.
- Ἄς μὴν ἐπινεῖς πολὺ, Μορώζη. Τώρα μετ' ὀλίγον θὰ σοὶ φανῶ ὡς Γοργόνα τῆς θάλασσης.
- Ἄ, ἅγιε Μάρκε, βοήθα μας, εἶπεν ὁ Μορώζης κάμνον τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ.

μέχρι τοῦ ἐρευνητικοῦ βλέμματος τοῦ κ. Πολίτου, ἀναζητοῦντος τὴν γενεαλογίαν καὶ τὸ συγγενολόγιον τῆς θεότητος αὐτῆς τοῦ Φειδίου. Οἱ μεγάλοι θεοὶ, οἱ ἀναρίθμητοι θεοὶ, ἰδοὺ αὐτοὶ πρὸς ἐξέτασιν ἐπὶ τοῦ ἀνατομικοῦ μαρμαῦ τῆς Ἐπιστήμης. Ἡ Ἐπιστήμη τοὺς καταστρέφει καὶ ἡ Ἐπιστήμη πάλιν τοὺς ἀνευρίσκει. Ὁ κ. Πολίτης, θὰ τοὺς συνάξῃ ὅλους ἐπὶ τῆς ἐδρας του, θὰ ἔγῃ ἴσως πλείονας θεοὺς ἢ ἀκρατάς, ἀλλὰ καὶ πάλιν δι' ἐνὸς σπινθῆρος θὰ τοὺς ἀναφλέγῃ ὅλους, ὡς νὰ ἴσαν ὄλοι ὁμοῦ βαμβάκοπυρίτις. Ὑπὸ τὴν ἐσπῆν αὐτῆν, ἡ καταστροφὴ δηλαδὴ θεῶν, θεαινῶν, ζώων, τεράτων, ἡμιτεράτων, χιμαιρῶν, ὁ κ. Πολίτης ἔσται εὐεργετικὸς εἰς τὸν τόπον του.

Διὰ τοῦ εἰσιτηρίου τοῦ ὁ κ. Πολίτης ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας καὶ τῆς ἱστορίας τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας. Ἡ ἐξέτασις αὕτη, κατὰ τὴν ἐκφρασίαν του, ἀποκορυφῶν πάντα τὰ πορίσματα τῆς νεωτάτης ἐπιστήμης τῆς συγκριτικῆς μυθολογίας, ὑποδεικνύοντα τοὺς νόμους τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς βαθμιαίας ἀναπτύξεως καὶ παρακμῆς τῶν ἀρχαίων θρησκειῶν.

Ἡ ἐλληνικὴ θρησκεία ἔχει καὶ τοῦτο τὸ πλεονέκτημα, νὰ μὴ ἔγῃ βάσιν τὴν δογματικὴν καὶ πηγὴν τὴν Ἀποκάλυψιν. Πηγὴ αὐτῆς εἶναι ἡ ἀνθρωπίνη διάνοια κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον. Τὴν πρώτην μυθικὴν κληρονομίαν ἐκάλλυναν καὶ συνεπλήρῳσαν ποιηταί, καλλιτέχναι, φιλόσοφοι. Ὁ ἀξέστος κορμὸς δένδρου, ὁ ἀνέχων τὴν στέγγν πκαλιῦ ἀτέχου καυῶ, μετεβλήθη σὺν τῷ χρόνῳ εἰς σεμνὸν κίονα τοῦ Παρθενῶνος. Τὸ ἐρευνητικὸν πνεῦμα, ἀπὸ τῶν μυθικῶν ἀοιδῶν τῆς Θράκης καὶ τῆς Περείας, μέχρι τῶν θεουργῶν μυστῶν τῆς νεοπλατωνικῆς φιλοσοφίας, τὴν διέβρεε πανταχόθεν. Ἐσχηματίσθησαν οὕτω δύο βέβηματα, τὸ ἐν τῶν ποιητῶν καὶ τῶν καλλιτεχνῶν, ἔχον κατ' ἐξοχὴν διαπλαστικὸν χαρακτῆρα, τὸ ἄλλο, τῶν φιλοσόφων, καθαρῶς ἀρητικόν.

Εἰς τὰ δύο ταῦτα γενικώτατα συστήματα τῆς ἐρένης τῆς ἐλληνικῆς θρησκείας ὑπάγονται τὰ ἔργα πάντων τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων, τὰ ἐποσδῆποτε σχέσιν ἔχοντα τοῖς μύθοις καὶ τῇ λατρείᾳ τοῦ θεοῦ. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτέρων δηλαδὴ λογογράφων μέχρι τῶν Βυζαντινῶν. Διάφοροι μέθοδοι συγκροοῦνται καὶ ἀντικροῦνται. Παρὰ τοῖς μὲν επικρατεῖ ἡ ἀλληγορικὴ, παρ' ἄλλοις ἡ τῆς ἐμπνεύσεως, παρ' ἄλλοις ἡ τῆς ἀπιστίας καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ τῆς βλακειας.

Προκειμένου περὶ τῆς τελευταίας ὁ κ. Πολίτης ἐπροξένησεν ἱλαρότητα εἰς τὸ ἀκρατήριόν του, ἀναμνησθεὶς τεμαχίον ἐμπνευτικῆς μυθολογίας Βυζαντινῶν χρονογράφων, καθ' οὓς ὁ Κρόνος γυναῖκα εἶχε τὴν Σεμίραμιν, ἐξ ἧς ἔσχεν υἱοὺς δύο, τὸν Δίαν καὶ τὸν Νῆνον, καὶ ὅτι τὴν Ἥραν τὴν ἔλαβεν εἰς γυναῖκα ὁ Πίικος, ὁ καὶ Ζεὺς!

Ἡμεῖς ἐνομιζομεν ὅτι ἡρωώμεθα κἀνεὸς ἀρθρου τοῦ πρώτου συνεργάτου μας Βόββ.

Ὁ κ. Πολίτης, μὴ ἀποδοὺς πολλὴν σημασίαν εἰς τὰ ἐρευνητικὰ συστήματα ἀπὸ Ἀναγεννήσεως καὶ ἐντεῦθεν, διεξῆλθεν ὅλα τὰ στάδια τὰ ἐποῖα διῆλθε μέχρι τῶν νεωτάτων χρόνων ἡ Ἐπιστήμη τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας, οὐ μόνον ζητοῦσα νὰ καταμάθῃ τὴν βαθμιαίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀνάπτυξιν ἀπὸ τῆς νηπιότητος αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦσα νὰ ὀρίσῃ τοὺς νόμους τῆς γενέσεως, τῆς μορφώσεως καὶ τῆς παρακμῆς τῶν θρησκειῶν, ὅπως χρησιμεύσῃ ὡς ὄψις φωτεινὴ πρὸς ἀποσόβησιν τῶν προλήψεων καὶ πρὸς παρακώλυσιν παραπλανήσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἐν τῷ μέλλοντι.

Δὲν ἀνεμένονεν βεβαίως τὸν εἰσιτήριον λόγον τοῦ κ. Πολίτου διὰ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν σημασίαν τοῦ τε μαθήματος καὶ τοῦ ὑφηγητοῦ.

Ὁ κ. Πολίτης εἶναι ἐκ τῶν σθεναρωτέρων ἐργατῶν τῆς ἐμβρέφου, ἵνα μεταχειρισθώμεν λέξιν του, ἐλληνικῆς ἐπιστήμης, τὸ δὲ μάθημα, ὃ ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ, εἶναι ἐκ τῶν ἐγερτικωτέρων τοῦ πνεύματος καὶ τῶν συντελεστικωτέρων πρὸς μόρφωσιν καὶ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικῆς ἀτμοσφαιρας.

Διακριθεὶς νεώτατος ἐν ἔργῳ πρωτοτύπῳ, ἀπαιτοῦντι καὶ πολλὴν κρίσιν καὶ πλείονα πολυμάθειαν, κατέγεινεν εἰς ἕνα καὶ μόνον κλάδον, μόνος ἴσως ἐκ τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων, ἐπιδιώξας τὴν εἰδικότητα. Ἀπειροῦ μνήμης, σιδηροῦ χαρακτῆρος, ῥωμαλέας κράσεως, πεισματώδης φιλελεύθερος, συμπαθητικώτατος φίλος, ὁ κ. Πολίτης ὑπόσχεται οὐ μόνον τὴν σχετικῶς νεαρὰν ἐπιστήμην τῆς Συγκριτικῆς Μυθολογίας νὰ μεταδώσῃ ἀρτίαν εἰς τοὺς ἀκρατάς του, ἀλλὰ κυρίως νὰ ἐπεχύσῃ ἐπ' αὐτῆς νέον φῶς — ἐλληνικόν, — διδοὺς οὕτω χεῖρα συνεργάτου εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ σοφοὺς συναδέλφους του.

Ἀκροατῆς

ΣΥΡΙΑΝΑ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Μεταξὺ πελάτου χωρικοῦ καὶ δικηγόρου.—Κύρ Δικηγόρο, δὸς μου πίσω τὰ χαρτιά καὶ τὰ φράγκα μου, καὶ δὲν θέλω νὰ κάμῃς ἀναίρεσιν γιὰ κείνη τὴν ἀπόφασιν τοῦ Ἱερετίου.

— Πῶς; παραιτεῖσαι τῆς ἀναίρεσεως καὶ προτιμᾷς νὰ πληρώσῃς, τὸν ἀντιδικόν σου ἀδίκως;

— Ἄμ' ἀλλία νὰ πληρώσω ἀδίκως, παρὰ νὰ πάω εἰκοσι χρόνια δεσμά, σὰν τὸν κουμπάρο μου ποῦ καταδικάστηκε τόσο, γιὰτι ἔκαμην ἀναίρεσιν.

Ὁ Δικηγόρος Ὁ. ἐπειγόμενος νὰ συζητήσῃ τὴν δίκην τῆς πελατιάδος του Σ. παρεκάλεσε τὸν ἀγαμον συνάδελφόν του καὶ ἀντιδικόν Ε. πρὸς τοῦτο.

— Κάμε, καμῖνε, προτάσεις ἐκείνης τῆς Ε. διότι με τρώγεται καθήμεραν.

Τῇ ἐπομένῃ ἡ Κυρία Ε. ἐδέχετο ἐκπληκτος τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἀντιδικοῦ τῆς δικηγόρου.

— Καὶ εἰς τί ὄφειλω τὴν τιμὴν;

— Κυρία μου, κατ' ἐπίσημον αἴτησίν σας, ἔρχομαι νὰ σᾶς ὑποβάλλω τὰς προτάσεις μου. . . .

Αἱ προτάσεις ἐγένοντο δεκταί. Τὸ συνοικέσιον ἐτετέλεθη, πλὴν ἡ δίκην κατηργήθη.

Ἀπολογία Ἀνατολίτου, κατηγορουμένου ἐπὶ διαγαμία. «Εἶμαι χριστιανός, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Τουρκία. Ἐκεῖ οἱ Τούρκοι πέρνουν ἐπτά γυναῖκας, ἡ θρησκεία μας λέγει ὅτι ἐπιτρέπεται τρεῖς. Καὶ ὅμως ἐγὼ ἐπῆρα μόνον δύο, καὶ μὲ ἔχωσαν μέσα. Ἴσως διότι δὲν ἐπῆρα, οὔτε ὅσας λέγει τὸ Κοράνι, οὔτε ὅσας λέγει τὸ Εὐαγγέλιον.»

Ἐν τῷ θεάτρῳ. — Εἶδες, ὅταν φανερωθῇ ὠραῖον γυναικεῖον πρόσωπον ἐπὶ σκηνῆς, πόσον ἐνθουσιαζόνται οἱ ἀκραταὶ ἀπὸ κάτω; — Οἱ ἀκραταὶ ἀπὸ κάτω. . . βέβαια!

ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΚΙΑ

Εν Σχολείω. Διδάσκαλος διδάσκων άπαντά την λέξιν απλουσιώτατος και την έξηγει ως εξής. Πλούσιος θά είπη ένας όπου έχει όλίγα, πλουσιώτατος θά είπη ένας όπου έχει πολλά, όπως τό φώς φωτός, όπου φώς θά είπη φώς όλίγον, φωτός θά είπη φώς πολύ. Γιά σου! Δάσκαλε!

Καθ' όδόν. Διδάσκαλος του παλαιού συστήματος καυχόμενος έλεγεν εις Δημοδιδάσκαλον του νέου συστήματος. — Οί μαθηταί μου γράφουσι, καθ' ύπαγόρευσιν χωρίς άνορθογραφίαν. — Έγώ, άπαντά ό άλλος, έπιθυμώ τής λέξεως «Ταμειών» τό μαι να τό γράφωσιν οί μαθηταί μου με ίωτα άλλα να διδάχθωσι να μη κλέπτωσι τό ταμειών. Σωσταααά!

Έν ξενοδοχείω. Είς κύριος. — Φέρε μου Γιάνην μη μερίδα κρέας ψητό. Ο Γιάνης τό φέρει. — Οχ, άδελφέ, τί κρέας είναι αυτό; Πάρτο και φέρε άλλο να ήναι λίγο άνθρωπινό. — Α! άνθρωπινό! Και τί μάς πήρες; γιά άνθρωποφάγους!

Οικογενειακά. Υίος και μήτηρ. — Μαμά, τί θά είπη αέσο καθάριος άλλα μη καλλοπιστής», όπου λέγει τό σημερινόν μάθημά μου. — Να ήσαι καθάρως και όχι να φτιάνεσαι δια να φαίνεσαι ώραιός. — Γιά να ήσαι καθαρά μητέρα και σύ βαινεις άλοιφαίς στό πρόσωπό σου;

Τακτικός.

Τό Μη Χάνεσαι έν τώ Βαρβακείω.

Παράδοσις Ιστορίας

Καθηγητής. Έσύ.... μάθημα (ό μαθητής εξέρχεται), περι τίνος έχομεν; Μαθητής. Έχομεν περί . . . περί . . . περί . . . Καθηγητής. Τί λές βρέ; περι και περι, λέγε! περι τίνος έχομεν; Μαθητής. (μετά στενοχωρίας) περι των Πειστρατιδών. Καθηγητής. Τί λές βρέ. Πώς κάνει ή όνομαστική; Μαθητής. (σκεπτόμενος) ό Πειστρατίδης, α! α! ή γενική πληθυντική Πειστρατιδών. Καθηγητής. Μίλα καλά βρέ παιδί μου τί θά πη Πειστρατιδών. Έπί τέλους λέγε εξακολούθει. Μαθητής. (λέγει άσχετα τινά ως προς τό μάθημα) μένει άκίνητος μη λέγων τί, άλλα βλέπει τον Καθηγητήν. Καθηγητής. Δέ λές πώς δεν ξέρεις, Μαθητής. Ξέρω, Ξέρω.... άλλα... άλλα, βοήθησέ με. Καθηγητής. Τί λές βρέ! να σε βοηθήσω;

Μαθητής. Βοήθησέ με κύριε Καθηγητά. Καθηγητής. Κολύμπι είναι να βοηθήσω, έλα κάτσε κάτω. Μαθητής. (έπιμένει όπως τον βοηθήσει) Ξέρω . . . Ξέρω . . . Καθηγητής. Του σημειώνει εις τον κατάλογον ένα μεγάλο μεγάλο Μηδενικόν.) Μαθητής (στενοχωρούμενος κάθηται εις τό Θρανίον) Ξέρω Ξέρω . . . άλλα. (Ιστορικόν . . .)

Ξέρω.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ειδοποίησις έν τινι ύποδηματοποιείω. «Παρακαλούνται όσοι κύριοι και κυραί έπιθυμοῦσι ν' αγοράσωσι τά ύποδήματά μας, να έλθωσι πολύ ταχέως, διότι δεν θά διαρκέσωσι πολλές ήμέρας.»

Μάγειρός τις παρουσιάζεται πρό τινος Κυρίας. — Είναι άληθές ότι είστε Γάλλος; — Βεβαίως, κυρία μου. — Πολύ καλά! Ποιοι είναι οί όροι σου; — Πρώτον θέλω να εξέρχωμαι τέσσαρας φορές την εβδομάδα. — Δια ποίον λόγον; — Διότι θέλω να παραδίδωμαι τά Γαλλικά μου.

Λοχαγός τις μανθάνει ότι πολλοί έν τώ λόγω του έχουσι παράπονα έναντίον του. «Ημέραν τινά, ένώ έτελοῦντο γυμνάσια, προσκαλεί τους έχοντας τιαύτα παράπονα να προχωρήσωσι δύο βήματα και άναφερθώσι. Μετ' όλίγον ελόκληρος ό λόχος προχωρεί έν σώματι δύο βήματα. — Α!τ! φωνάζει άμέσως ό Λοχαγός, ούτινος τό πνεύμα δεν έταράχθη υπό τής ανέλπιστου ταύτης γενικής καταδρομής. Ωραία κίνησις! Ηδη, δύο βήματα όπισθεν, και άνάπαυσις. . .

Ο Γ. νομίζει ότι έχει τό μονοπώλιον των εύφυολογιών. Έσπέραν τινά εύρισκόμενος έν τινι συναναστροφή ένησχολείτο εις τό να επιδεικνύη την λεπτότητα του πνεύματός του. — Γνωρίζετε, κύριε, λέγει μειδιών εις τινα παρακαθήμενον έν σιγή, πόσα έπι δύναται τις να ζήση άνευ έγκεράλου; Βεβαίως σεΐς θά γνωρίζετε! — Ω, κύριέ μου! άπαντά άφελώς ό έτερος. Δύνασαι πρώτον να μοι είπητε πόσα έτη εξήσατε σεΐς;

BIBLIA YPER TON EN FYLAKH DEATION IB'.

Ανώνυμος προς άγοράν βιβλίων φρ. 200.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ Έκ τής άστυνομίας είχαν ληφθί φρ. 44, και όχι 12.

Η ΧΕΛΙΔΩΝ

Ποία καρδιά τεταπεινωμένη εις την εμφάνισιν σου δεν θά σκιρτήσει, ω χελιδών, και ποία Ολίψις άνιανά δεν θά διαλυθί εις χλιαρούς και ευώδεις άτμούς γλυκείας άνακουρίσεως; Άγγελιαφόρος του έαρος, ήλθες εκ των εγκάτων τής Αφρικής να παραστής εις τό τερπνόν θέαμα τής άναγεννωμένης φύσεως. Τό μικρόν σου άσμα εξεδίωξε τον φοβερόν και άπηνή και άγριομέτωπον χειμώνα και κατήνασε τά δλθέρια των στοιχείων πάθη. Οί άνεμοι και τά ύδατα επανέλαβον ήρεμον ύπαρξιν, ήρεμον κίνησιν, ήρεμον μορφή και εκ τής συμφιλιάσεως του ούρανού και τής γής εξήλθαν ή μυστηριώδης άρμονία, ήν άκούει πάσα άνωμος συνείδησις εκ των λίθων, εκ των δένδρων, εκ των ύδάτων, εκ των δασών και εκ των σπηλαίων. Οί στάχεις των άγρών σε ήκουσαν, μικρά χελιδών, και εξεπήδησαν θαρραλέοι εκ των κόλπων τής γής και τά βότανα των ύρέων είπον ας τιμησωμεν αναθάλλοντα την χελιδώνα». Αί άμυγδαλαί, αί συκαμίνεαι εκόσμησαν τους ζηρούς αυτών κλώνας με πρασίνους ίάνθους και αί λεπτοφυείς των παντοίων άνθών ρίζαι ήράντο μεταδίδουσαι εις τά τρυφερά και ευθραυστα στελέχη τον άθάνατον χυμόν τής ζωής και τής ευωδίας υπό τό περύγισμά σου, έράσμιον πτηνόν, ή γή ή τείως άγχηρά και σκυθρωπή, άνέδωκεν εύρυτάτην αναλαμπήν μειδιάματος. Πανταγού χρώματα, πανταγού σχήματα, πανταγού μορφαί και αυτός ό άδύτος και άνεξερεύντος όρίζων εξήγλαίσθη φαινώδης και διεσαρηνίσθη ένώπιον του άνθρωπίνου όμματος, ώσει ήτο τό πρώτον στοιχείον του Άλφα-βήτου. Μικροσχήμαντα έντομα, άφανείς τής φύσεως λειτουργοί, εξήλθον εκ των μυστηριωδών αυτών ένδαιτημάτων και περιβοηβοῦσιν έντός του μικροσκοπικού αυτών κόσμου περι έφημερωτάτας άσχολίας, ζητούντα και αυτά τροφήν και ήδονήν παρά του κοινού δημιουργού. Ευτυχής ή καρδιά ήν ό βίος δεν έμάρανε και ή άχαριστία δεν έσκλήρυνεν, ώστε να άναίσθητη προς τά θέληγτρα τής καθολικής βλαστήσεως και τής κυοφορίας μυριάδων πλασμάτων! — Διατί τό άσμα σου είναι τόσω κωτόλον, χελιδών; διατί τό περύγισμά σου τόσω άνήσυγον, τόσω άεικίνητον, τόσω πολυμέριμον; — Η ταραχή αυτη, ή αίμυλία αυτη, τά άτακτα αυτα περρυγίσματα, τά άλλεπάλληλα αυτα μικροταξείδια, όλη αυτη ή θερμή μέριμνα και διάπυρι άσχολία είναι άπόδειξις έρωτος. Ίδού, βλέ τον μικρόν σου έραστήν, έρχόμενον με ταχύτητα άγαπώσης καρδιάς, επί περρυγών τεταμένων και ακτινοβολούντων, μελανόφθαλμον και στιλπνοτάχτηλον και σκιοπτέρυγα και λευκόσπτηνον και χρυσοῦρον και ευκήνιδα στίλβει όλομελής ώσει εξήλθε προσφάτως εξ άμβροσίου λουτροῦ ει και περιπαθής είναι ούχ ήττον σοβαρός, διότι έρχεται ως κατακτητής, πεπονηώς εκ προοιμίων περι τής επιτυχίας. Ευτυχής έραστής τω όντι, όστις θά σε φιλήσει, χελιδών, άνεπίρως και επανειλημμένως με τό κονδυλωτόν του ράμφος και να σε θωπεύσει περιπαθώς με τά άκρα των περρυγών του, τά όποια θά άσφάλλωσιν εκ τής ήδονής θά σοι λαλήσει περι τής καλλονής σου, ότι είσαι έρατεινή, πολυθέληγτρος, άπαράμιλλος περι τής ψυχής σου, ότι είσαι πιστή, τιμια, άρρασιωμένη, περι του έρωτός του, ότι θά σε άγαπή, σε μόνον εξ όλης τής άπειρου δι-

μιουργίας θά σοι περιγράψη τον βίον των έραστών ως παραδείσιον και τον θάνατον των έραστών ως γλυκύν. «Έλθέ, άγάπη μου, θά σ' είπη. Θά σ' έδηγήσω όπου θαλλουσι τά δροσερώτερα φύλλα όπου, πίπτουσιν οι εύχυμότεροι σπόροι, όπου ήλιάζονται οι γλυκύτεροι μικροσκοπικές, θά σε έδηγήσω εις τό καθαρότερον ρυάκιον και εις τό εύσιώτερον φύλλωμα, γνωρίζω που εύρίσκονται τά μαλακώτερα άγχερα δια στρωμνήν έφ' ής εύρέστωσι και άνωδύνως θά έπωασής γνωρίζω επίσης να κατασκευάζω φωλεάν στερεάν, μακράν των άνέμων και των βροχών και των έρπετων φωλεάν, εύήλιον, κομψήν, περιστροφον, όπου θά δυνάμεθα να άγαπωμεθα άσφαλώς και εύφρόνως, όταν θά βλέπωμεν τους άστέρους μαρμαίροντας, εν ώ θά άγαπώμεθα, και την πρώτην ακτίνα του άυγερινού προσκαλοῦσαν ήμας να παύσωμεν τους έρωτας και να φροντίσωμεν περι των του βίου, έως ου με την δύσιν του ήλιου θά επαναλάβωμεν και πάλιν τους έρωτας ήμων». Συ δε, μικρά μου χελιδών, θά πεισθής εξ όλης ταύτης τής ευγλωτίας, διότι έχεις καρδίαν συμπαθή και θέλεις να πεισθής. Τότε δε άνευ συμβολαιογράφου, άνευ ιερέως, άνευ δημάρχου, ένώπιον του ούρανού, και τής γής, μόνον μαρτύρον, θέλει συναρθί ό ιερός δεσμός δύο άγαπωμένων καρδιών. θά ζητήσητε από κοινού την κατάλληλον προς οικοδομήν τής φωλεάς θέιν και τά θεμέλια του νέου οικου θά τεθώσιν άνευ τής ελαχίστης άναβολής υπό την εύλογίαν του δημιουργού και προς παραδειγματισμόν του άνθρωπίνου γένους.

II

Ορθρος είναι βαθύς τής πρώτης του Μαΐου και οι άστέρες περιχρῶσι ακτινοβολούσι μετá ταχύτητος και ζήτυτος: ό ούράνιος θόλος σκεύεται όλος, ως ύγρός πόντος, έφ' ου έπεγύθη στρώμα σπινθήρων φωτοβολούντων μυρίας μαρμαρυγας εις μυρία συμπλέγματα και μυρία σχήματα. ή σελήνη προσέκλινεν ήδη προς δυσμάς ώχρα εκ του πανυγίου άγίου δρόμου εν δινήσει, λητούσα τον Ένδυμώνα: ό έραστής αυτης δεν ύπάρχει πλέον: είναι άνεύρητος εν τή ήμέρα και τή νυκτί: άλλ' ό έρωσ επιζή εισέτι τής προσφιλους μορφής: ή φιλομυιδής: Πώς δεν εξεράνθη εισέτι υπεράνω του Ύμπτου: άλλ' ή νύξ μόλις ρίπτει τελευταίον άγχιον βλέμμα επί την γην από του άροσάτου σημείου και έτοιμάζεται όργίλη να βυθισθί περαν του όρίζοντος: έ κρηδαλός σπεύδει άπ' άνατολών να φέρη εις τους κατοίκους τής Κεκροπίας τό εύαγγελιον μήνυμα του Μαΐου με φωνήν αισθηματικήν και διάφορον. Πίκουσε την φωνήν ταύτην τό ζεύγος των χελιδόνων και άνετίναξε εν τώ βάθει τής φωλεάς τά πτερά, τά όποια άπενάρκωσε παννύχιος έρωσ. Πόσον είναι γλυκεία ή θωπεία τής πρώτης άπύ έρωτικής γερός! Αί δύο χελιδόνες ανταλλάσσουσι θωπείαν, ανταλλάσσουσιν άσμα σύντομον «θά μ' άγαπήσής σήμερα; — και σήμερα και άιώνίως» έπειτα παρατηροῦσι σοβαρά τας τελευταίας σκιάς και τας πρώτας τής άγής ακτίνας: δεν διακρίνονται εισέτι οι μικροί μελανες αυτών όφθαλμοί, άλλ' αί κεφαλαί αυτών άναθρόσκουσιν εκ τής φωλεάς όλόκληροι και πάλιν άρπάζονται έπειτα άκούεται και πάλιν σύγκρουσις πτερών και επαναλαμβάνεται πάλιν τό σύντομον τερτίσιμα: πόσον είσαι τρυφερά — πόσον είσαι περιπαθής» και τό ζεύγος των νεονύμφων άσχολεύεται να καθαρίξη και λαμπρήν τά πτερά του δια του ράμφους. Ηλθε τέλος ή σοδοδάκτυλος Ηώς και έ άρρην άποτομῆ να πετάξη έξω τής φωλεάς μέχρι τής άντικρύ στέγης, άλλ' επανέρχεται ταχέως: και ειτα πάλιν

ἀρίπταται ὄχι μακρὰν καὶ ἔρχεται μελωδῶν εἰς ἐπήκρον τῆς συνένου τὰς ἐντυπώσεις αὐτοῦ. Εἶναι γλυκεία ἡ αὐγὴ τοῦ Μαΐου· ἡ γῆ ὑποσχάζεται ὡς ῥόδον πρὸς τὸν ἥλιον· παντοῖαι εὐωδίαὶ ἐξέρχονται ἐκ τῶν κοιλάδων καὶ τῶν ἀγρῶν καὶ ζῶναι ἀναθυμιάσεων περιστέφουσι τὰ δένδρα καὶ τὰ ὄρη· ὁ οὐρανὸς βρντίζει ἐπὶ τὴν γῆν χρυσοῦς μαργαρίτας, καθάρους ὡς ἀκτῖνας καὶ ἐλαφροῦς τοσοῦτον, ὥστε περικοσμοῦσιν ὡς ἀθάνατα στίγματα καὶ αὐτὰ τὰ τρυφερώτερα καὶ τὰ εὐαισθητότερα τῶν ἀνθέων· περιθερμὸς καὶ λεπτὴ ὡς αἰθὴρ ἢ αὖρα μάλιστα προσπαθεῖ νὰ περισυναγάγῃ τὴν δρόσον τῶν φυτῶν καὶ τῶν ἀνθέων· διότι μετ' ὀλίγον κορέννεται ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ ὑγροῦ καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐπαναρρίψῃ ἐπὶ τῆς γῆς μέρος τῆς δρόσου ἣν ἀπερρόφησεν, ἀλλὰ κρατεῖ ὅλην τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τῶν χόρτων· τότε καὶ αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἀνατείλαντος ἥδη ἡλίου διεισδύουσι διὰ τῶν φύλλων καὶ τῶν σκιῶν καὶ πίνουσιν ἀπλήστως τὴν δρόσον τῶν πετάλων, ἀλλ' ἐν ᾧ ἐκλείπει ἐκ τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν ἡ χρυσεὴ δρόσος, νέα χρώματα καὶ νέας καλλονὰς ἐξεγείρουσι συγχρόνως αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἐπὶ τοῦ χνοῦ τῶν ἀνθέων· ἐντὸς δὲ τοῦ λουτροῦ τούτου τῆς εὐωδίας τῆς δρόσου καὶ τῶν ἀκτῖνων, αἱ χρυσαλλίδες πάλλουσι τῆδε κάκειτε τὰ εὐθραίστα αὐτῶν πτερά, ἀκόρεστοι ἐν τῇ ἀπολαύσει τῆς τοσοῦτον βραχείας αὐτῶν ζωῆς.

Ἄλλὰ διατί τὸν γελιδῶν γένει περιεσταλμένη ἐντὸς τῆς σπλάγγνας τῆς μητέρας τῆς μητέρας τοῦ Μαΐου; διατί δὲν ἐξέρχεται νὰ ἀναπνεύσῃ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν δρόσον τῆς αὖρας καὶ τοῦ ἡλίου; διότι μετὰ τὰς ἡδονὰς τοῦ πρώτου ἐπιπέτου ἔρχονται οἱ γελιδῶν νὰ γείνη μητέρα. Τὴν χαρμόσυνον ταύτην πρωίαν ἐξύπνησεν εὐχαρὶς ὡς πάντοτε κατὰ πρῶτον δὲν ἠσθάνθη ἄλλο τι ἢ τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ ὅτι ἀγαπᾶται· ἔπειτα μόλις ἀνέπνευσε τὸν εὖοσμον ἀέρα, ἠσθάνθη ὡσεὶ νὰ εἰσέδῃ εἰς τὰ μικρὰ τῆς σπλάγγνα γλυκὺ τι βάρος· καὶ ὅταν ἠθέλησε νὰ πετάξῃ ὡς ἄλλοτε, εἶδεν ὅτι τὰ μικρὰ τῆς τὰ πτερά δὲν ὑπεβάσταζον αὐτὴν ἐπαρκῶς καὶ ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ ἐν τῇ φωλεᾷ. Ὁχι, δὲν σοὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀδυναμίαν ταύτην, γελιδῶν, ἡ αὖρα τοῦ Μαΐου, μήτε ἡ ἀκτίς τοῦ Μαΐου, ἀλλ' ὁ ἔριος τοῦ ἐκπνεύσαντος μηνός. Γλυκεία ἀδυναμία, ἰερωτέρα τῆς παρθενίας, ὅσον ἡ δημιουργία ἰερωτέρα τοῦ προϋπάρχαντος χάους! Ἡ γελιδῶν τὸ αἰσθάνεται καὶ εἶναι ὑπερήφανος ἐπ' αὐτῇ· δὲν ὀργίζεται διότι δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ· τὸν κεντὸν μένει χρηστὴ ἡ καρδία τῆς καὶ ἀμωμοὶ αἱ ἀρέξεις τῆς. Δὲν θὰ ἀναζητήσῃ πλέον ἐν τῇ φύσει καὶ ἐκτὸς ἑαυτῆς τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἡδονήν, ἀλλ' ἐκ τοῦ βάθους τῶν σπλάγγνων τῆς μέλλει νὰ ἐξαγάγῃ, ἔστω καὶ δι' ἐπωδύων ἀγῶνων, πᾶν ὅ,τι θὰ τέρπῃ τὴν καρδίαν τῆς καὶ τὴν ζώην τῆς ἐν τῷ μέλλοντι. Θὰ κομίσῃ πρὸς αὐτὴν ὕδωρ καὶ τροφήν ὁ σύντροφος ὃν ἐξελέξατο, θὰ γλυκάνῃ τοὺς πόρους τῆς τὸ ἄσμα τοῦ ἀγαπητοῦ τῆς, ὅστις θὰ κάθηται ὄχι μακρὰν, ἔξω μὲν τῆς φωλεᾶς, χάριν τοῦ σφειλομένου ὑπὸ τῶν ἀρρένων εἰς τὰ μυστήρια τῆς κυοφορίας σεβασμοῦ, ἀλλὰ πλησίον, πλησιάζοντα, ἵνα περιφρουρῇ συγχρόνως ἀπὸ παντός ἀπρόοπτου τὴν κυοφοροῦσαν, καὶ δὲν θὰ ἀπέργεται εἰς ματαιὰς περιδιαβάσεις κατὰ τοὺς ἀγρούς ἢ τὰς ὁδοὺς, εἰμὴ μόνον πρὸς ζήτησιν τροφῆς. Τότε δὲ, ὅταν θὰ μείνῃ πρὸς στιγμὴν ἐντελῶς μόνη, μετὰ τὰς βαθεΐας ἀλγηδόνος τῆς, θὰ

παρηγορῆται καθ' ἑαυτὴν μετὰ γλυκείας ἐλπίδας εὐτοκίας· ἡ μικρὰ τῆς φαντασία θὰ βυθισθῇ εἰς τὸ μέλλον, ὅπερ δὲν θὰ κείται ἄλλως τε καὶ μακρὰν· θὰ φαντασθῇ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ τέξῃται τὸ πέμπτον ἢ τὸ ἕκτον ὠάριον, τὰς περιπαθεῖς μερίμνας τῆς ἐπιώσεως, τὰς διαπύρους καὶ προσεκτικὰς περιπτύξεις τῶν πτερῶν, τὴν βαθμιαίαν ζωογονίαν, ἣν θὰ ἀκοαζῆται καθ' ἑκάστην ἐναργεστέραν ὑπὸ τὰ στήθη τῆς, τὴν θραύσιν διὰ τοῦ ῥάμφους τοῦ ὠοῦ, τὴν εὐφρόσυνον ἐμφάνισιν τῆς πρώτης γυμνῆς κεφαλῆς, ἔπειτα τῆς δευτέρας, ἔπειτα τῆς τρίτης καὶ τέλος τὴν ἀγαλλίασιν τῆς θεᾶς ὀλοκλήρου περὶ ἑαυτὴν οἰκογενείας. Ἐπειτα ἄρχονται νέαι φροντίδες ἀτελεύτητοι καὶ γλυκύτεραι αἰ μὲν τῶν δὲ, ἡ διατροφή, ἡ περιθαλψίς, ἡ παιδαγωγία τῶν νεοσσῶν· τὰ μικρὰ θὰ ἀνταμείψωσι πᾶσαν μητρικὴν μερίμναν πολλαπλασίως μὲν ἐν τερτίσμα χαριέστατον· ποῖα ἡδονὴ νὰ βλέπῃ τις αὐτὰ τρώγοντα, κελადοῦντα καὶ αὐξάνοντα! Πόσον θὰ τὰ ἀγαπᾷ! καὶ πόσον τὰ μικρὰ θὰ ἀγαπῶσι τὴν μητέρα των! θὰ τὴν περιμένωσι σιωπηλὰ καὶ ὑποκεκρυμμένα, ὅταν λείπῃ χάριν τροφῆς, καὶ εὐθὺς ὡς ἀκούσωσιν αὐτὴν ἐπανελθοῦσαν, χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις ἐν τῇ φωλεᾷ· θὰ προσβάλλωσι πάντα ἔμοι κεφαλήν καὶ θὰ ἀνοίξωσι τὸ τόσῳ μικρὸν αὐτῶν στόμα διὰ νὰ δεχθῶσι τὴν τροφήν, θὰ ἀνθαμιλλῶνται ποῖον πρῶτον καὶ πάντοτε νὰ γευθῇ· ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἴσῃ δικαία καὶ ἐξ ἴσου μήτηρ πρὸς τὰ τέκνα τῆς πάντα· δὲν θὰ ἀγαπᾷ τὸ ἐν πλειότερον τοῦ ἄλλου· θὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τροφήν ἔμοιαν κατὰ σειράν. Εἶναι φευκτέα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ τὰ παράπονα τῶν τέκνων· ἀπαιτεῖται ἴση στοργή, ἴση περιθαλψίς. Καὶ ὅταν θὰ ἀργίξωσι νὰ πεπορωθῶσι, ποῖα χαρὰ! καὶ ποῖα τῆς μητρικῆς καρδίας ἀναπτέρωσις, ὅταν θὰ δυνηθῶσι νὰ πετάξωσιν ὄχι πολὺ, μέχρι τοῦ πρώτου τοίχου κατὰ πρῶτον, ἔπειτα καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας καὶ μακρύτερον ἀκόμη, μετὰ τὴν συνοδείαν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἐννοεῖται, ὅστις θὰ φροντίσῃ μήπως ἀπομακρυνθῇ ὁ νεοσσὸς καὶ ἡ ἀποκάμη καὶ πέσῃ κατὰ γῆς, ἢ κτυπήσῃ καθ' ὃ ἄπειρος εἰσέτι, τὴν μικρὰν τοῦ κεφαλήν εἰς τι δένδρον, ἕως οὗ καταστῶσι τέλεια πτινά, ὅτε δὲν ἔχουσι ἀνάγκην ἐπαγρυπνήσεως. Ἄλλὰ μέχρι τῆς εὐτυχοῦς ἐκείνης στιγμῆς πόσους κινδύνους δὲν διατρέχουσι τὰ μικρὰ. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ πίπτωσιν ἐκ τῆς φωλεᾶς, ὅταν εἰσέτι εἶναι ἄπτερα καὶ τότε φρίκη! ἐάν δὲν εἶναι πατρὸν ὁ πατήρ ἢ ἡ μήτηρ διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸ πεσόν ἐν τῇ φωλεᾷ. Ἡ ἄλλοτε σαυρὰ τις ἀσφαινομένη τὸ τρυφερόν κρέας αὐτῶν ἔρπει μέχρι τῆς φωλεᾶς καὶ καταβρογχιζεῖ αὐτὰ ἢ ἐπάρατος. Διὰ τοῦτο ἀπαιτεῖται ὅλη ἡ μητρικὴ στοργὴ καὶ ὅλη ἡ πατρικὴ φρόνησις ὅπως ἀκινδύνως αὐξήθωσι τὰ γελιδονάκια. . . .

III

Μία γυνὴ, καὶ αὐτὴ τῆς μυθολογίας ἡ θυγάτηρ τοῦ Πανδίωνος, μετεβλήθη εἰς γελιδῶνα· διὰ τί πάσαι αἱ γυναῖκες νὰ μὴ ἴσῃ γελιδόνες καὶ πάντες οἱ οἴκοι φωλεαὶ γελιδόνων;

Κ. Ἰεροκλῆς.